

РЕШЕНИЕ

№ 3189

гр. София, 23.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 10.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **13665** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 195б от Закона за водите /ЗВ/, § 9 от ПЗР на ЗВ и чл. 166 от Данъчно-процесуалния кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 332/7.10.2019 г., на Директор на Б. дирекция "И. район", с който на жалбоподателя е установено публично държавно вземане - такса за водовземане по разрешително № 0620/8.11.2001 г. издадено от министъра на ОСВ, изменено и продължено с разрешително № 0620 / 15.08.2005г на Директора на БД ИБР /съгласно уточняваща молба от 17.01.2020г за наличие на техническа грешка при изписване датата на разрешителното л.58 от делото / за периода 01.01.2012 г. до 31.12.2015 г. в размер на 6 800 лв. главница, ведно с дължимата лихва за периода на забава в размер на 3 465,13 лв.

Твърди незаконосъобразност на оспорения акт, поради неспазване на установената форма – липса на мотиви; съществено нарушение на административнопроизводствените правила – неуведомяване на жалбоподателя за началото на административното производство, и недаване на възможност да участва в проверките и да се запознае с резултатите от тях; противоречие с материалноправните разпоредби – неизвършване на собствен мониторинг от страна на ответника и проверка на показанията на измервателните устройства, както и неотчитане на резултатите от извършения през годината контрол. Моли АУПДВ да бъде отменен.

Претендира разноски.

Ответникът - Директор на Б. дирекция „И. район“, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

[фирма] е титуляр на разрешително № 0620/8.11.2001 г. издадено от министъра на ОСВ, изменено и продължено с разрешително № 0620 / 15.08.2005г на Директора на БД ИБР за правото на водовземане от язовир С. изграден на река Хасковска, място на водовземане- водовземна кула, [населено място], обл. Хасковска.Срокът на действието на разрешителното е 8.11.2011г.

На 22.02.2019г. длъжностни лица при Б. дирекция ИБР са извършили проверка на дружеството – жалбоподател, въз основа на подадени от последното декларации по чл.194б ЗВ за периода 01.01.2012 г. до 31.12.2015 г. Резултатите от проверките са обективирани в представения по делото Констативен протокол (КП) № Х -056/ 2019. Установени са некоректно попълнени от жалбоподателя данни в декларациите /л.61-64 от делото/ за посочения период.

С уведомително писмо изх. № ПО-02-80/1.03.2019 г., получено на 7.03.2019г. от дружеството-жалбоподател, последното е поканено да заплати доброволно дължимата такса за водовземане по чл.194, ал.1 т.1 б. „а“ от Закона за водите, чл.194 ал.2 от ЗВ, § 9 от ПЗР на ЗВ, изчислена по Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177 от 24.06.2011г, обн. ДВ бр.50 от 1.07.2011 г, в сила от 1.01.2012, отменена, но относима към определяне задължението за процесния период. В дадения 7 – дневен срок за заплащане на дължимата такса за водовземане за периода 1.01.2012 до 31.12.2015г посочен в Поканата за доброволно изпълнение дължимата такса не е заплатена.

С писмо изх. № ПО-02-80 /2/ от 26.09.2019г., жалбоподателят е уведомен на осн. чл.26 от АПК, че спрямо него започва производство за установяване на публично държавно вземане за дължимите такси като му се дава възможност да се запознае със събраните доказателства и да изрази становище в 3-дневен срок. Уведомлението е връчено на [фирма] на 30.09.2019г.

Производството е приключило с постановяване на оспорения АУПДВ.

За изясняване спора от фактическа страна е приета по делото ССЧЕ, неоспорена от страните и която съдът кредитира като обективно и компетентно дадена и от която се установява, че размера на дължимите суми за посочените периоди съответства на тези отразени в процесния АУПДВ.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е от адресат на оспорвания акт, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол чл.194б, ал.6 ЗВ, в рамките на преклузивния срок за обжалване.

Оспореният акт е издаден от Директор на Б. дирекция, „И. район“, който съгласно разпоредбата на чл. 195б ЗВ е компетентен да издава актове за

установяване на публично държавно вземане относно вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси от същия закон. В този смисъл, оспореният акт е издаден от компетентен орган в кръга на предоставените му по закон и в рамките на отредената му териториална компетентност.

При издаването на акта за установяване на публично държавно вземане са спазени установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК, доколкото в ЗВ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на акта, адресатът, сумата, която се дължи, периодът за който е дължима, както и основаниято, на което е изчислена. Предвид специалните изискванията на чл. 195б, ал.2 ЗВ, са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е издаден актът като е отразена фактологията по издаването на акта, а именно: разрешително за водовземане от повърхностен воден обект, констативния протокол, в който са установени задълженията, поканата за доброволно изпълнение и т.н. Изложени са фактическите и правни основания за издаването му. Детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновавали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водоползване за периода 1.01.2012 до 31.12.2015г. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа. При издаването на акта са спазени специалните административно-производствени правила по ЗВ като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията.

Неоснователни са бланкетните възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на мотиви. Видно от съдържанието на акта е наличието на детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване. В конкретният случай жалбоподателят не твърди и не ангажира доказателства да е извършил дължимите плащания на таксата за водоползване за процесния период, а и вещото лице е категорично в заключението си, че размера на дължимите суми за посочените периоди съответства на тези отразени в процесния АУПДВ. За да бъде едно нарушение на процесуалните правила основание за отмяна на акта, то същото следва да бъде съществено такова. Нарушението на административнопроизводствените правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатират в случая. Поради това, съдът намира, че при издаването на акта не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, като релевантните по случая факти са установени безспорно.

АУПДВ е издаден в съответствие с изискването, въведено с чл. 195б, ал.2 от ЗВ, съгласно който актът се съставя въз основа на писмени доказателства, поради това, че е налице констативен протокол от извършения контрол за изпълнение на задължението № X 056/ 2019 (т.4 от цитираната разпоредба), както и поканата до лицето за доброволно изпълнение от 1.03.2019 г. (т.3 от цитираната разпоредба).

Съгласно чл. 194б от ЗВ в редакцията към датата на възникване на задължението, ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, представят информация за изчисляване на

дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се изчислява таксата. По така подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка на информацията съгласно чл. 194б, ал.3 от ЗВ. При съответствие на информацията по ал. 1 с условията по ал. 3 директорът на басейнова дирекция уведомява писмено титуляря на разрешителното за размера на дължимата такса, срока за заплащането ѝ и сметката, по която таксата следва да бъде заплатена. Ако при проверката по ал. 3 се установи несъответствие на параметрите, по които е определен размерът на таксата, директорът на басейнова дирекция назначава нарочна проверка за установяване на обстоятелствата и определяне размера на дължимата такса.

Съгласно чл. 15, ал.1 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС 177/ 24.06.2011г, отменена но относима към процесния период (Тарифата) таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване са годишни и се заплащат не по-късно от 31 март на следващата година.

В случая декларациите са подадени в срок. Ответникът е извършил проверка по декларациите в съответствие с чл. 194б, ал.3 от ЗВ, като е установил некоректно попълнени от жалбоподателя данни в декларациите. Факта на несъответствието не е оспорен по същество, а и не съществува спор относно действително изразходваното количество водни маси за периода 1.01.2012г до 31.12.2015г. Съгласно чл.194, ал.1 ЗВ за правото на използване на водите се заплаща такса. Таксата за водовземане от повърхностни води, какъвто е настоящият случай, се определя на базата на отнетия обем вода (чл.194, ал.2 ЗВ в приложимата редакция). Според ал.6 на чл.194 ЗВ размерът на таксите по ал.1, т.1 – т.3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет. В случая за периода 1.01.2012г до 31.12.2015г е била в сила и е приложима Тарифата за таксите за водовземане, ползване на воден обект и за замърсяване, приета с Постановление на Министерски съвет (ПМС) №177/2011г. (отм. ДВ, бр. 2/06.01.2017г.) Според изричната норма на чл.194а, ал.1 ЗВ отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Идентична е и разпоредбата на чл.6, ал.1 от Тарифата за таксите за водовземане от 2011г. Срокът, в който титулярят на разрешителното е длъжен да внесе по посочените в чл. 195а сметки таксата, е регламентиран нормативно, независимо от това, че към този момент не е в закона, а в тарифата, издадена на основание, посочено в закона /чл. 194, ал. 6 ЗВ/. Няма спор и, че жалбоподателят не е заплатил дължимата такса за водоползване за процесния период. Според § 9 от ПЗР на Закона за водите, когато използването на водите се осъществява на основата на издадени разрешителни или без основание, лицето, използващо водите, дължи заплащане на такси, предвидени в този закон, считано от влизането в сила на тарифите, предвидени от този закон, независимо от етапа, на който се намира процедурата за издаване или преоформяне на разрешителното му. В случая задължението за заплащане на такси произтича от осъщественото водовземане, без значение, дали то има основание, тоест в конкретната хипотеза издаденото разрешително е с изтекъл срок на действие /до 8.11.2011г./ Обратното тълкуване би поставило ползвателите на водни ресурси без разрешително в

по-благоприятно положение от това на тези, които са спазили разрешителния режим, което очевидно не е целта на закона. На основание чл. 195б, ал. 1 от Закона за водите вземанията, за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 от ЗВ такси, се определят с акт за установяване на публично държавно вземане от директорите на басейнови дирекции, издаден по реда на чл. 166 от Данъчно-осигурително процесуалния кодекс. Не са представени доказателства, че водите от горепосочените източници са използвани от друго лице, поради което обосновано е прието, че е налице основание за прилагане на § 9 от ПЗР на ЗВ.

При тези факти законосъобразно и в съответствие с изричната норма на чл.195б, ал.1 от ЗВ директорът на Б. дирекция е издал АУПДВ въз основа на извършената от длъжностни лица проверка, резултатите от която са обективирани в констативен протокол № X-056/ 2019г относно размера на ползвания годишен воден обем и на тази основа е определил размера на дължимата такса за водоползване за 2012, 2013, 2014 и 2015г за която не се твърди и не са ангажирани доказателства да е била платена в срока по чл.15, ал.1 от Тарифата за таксите от 2011г. ССЧЕ дава заключение, че при извършена проверка не се установява разлика в установеното по АУПДВ и документи установяващи размера на вземането. В хода на настоящото производство жалбоподателят е имал възможност, но не е възразил срещу установените разлики между декларираното и констатациите обективирани в констативния протокол, поради което и незапознаването му с констативния протокол по никакъв начин не е нарушило правото му на защита и не е съществено процесуално нарушение, противно на изложеното в жалбата. Задължението на титуляра за заплащане на такси произтича от осъщественото водовземане, без значение, дали то има основание, а както е в процесния случай – издаденото му разрешително е с изтекъл срок на действие /§ 9 от ПЗР на ЗВ/. Задължението за заплащане на такси за водовземане възниква въз основа на влязъл в сила акт на регулиращия орган, на база конкретните размери на фактически иззетите водни количества, а не на тези които жалбоподателят е декларирал. Предвид данните по делото, в т.ч. методиката, посочена в Закона за водите, цитираната по-горе Тарифа, и заключението на вещото лице, настоящият съдебен състав счита за правилен механизма на изчисляване на таксите за водовземане в процесния акт за установяване на държавно вземане. Таксата е изчислена по действащата тарифа за съответния период, формулата е приложена правилно, като показателите са заместени правилно с коректните стойности. Поради това сумата, която е посочена в акта за установяване на публично държавно вземане за процесния период е действително дължима. Вземанията са дължими, тъй като не са заплатени от жалбоподателя при дадената му възможност за доброволно изпълнение.

Съгласно чл.195в ал.1 от ЗВ във вр. чл.175 ал.1 от ДОПК за неплатените в законоустановените срокове този вид публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон, поради което в акта правилно е определена и лихва за забава за всеки период поотделно според заключението на вещото лице.

Предвид установените факти от значение за спора, следва извод, че не са налице основанията на чл. 146 АПК за отмяна на оспорения АУПДВ - актът е издаден от компетентен орган, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, съобразен е с материалноправните разпоредби и съответства на целта на закона. Съдът намира

жалбата за неоснователна, поради което същата следва да бъде отхвърлена.

Относно разноските: С оглед изхода на спора на жалбоподателя не следва да му се присъждат разноски. Ответникът не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 332/7.10.2019 г., на Директор на Б. дирекция "И. район".

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: